

Райнер Марія Рільке
Lacrimosa*

(Трилогія до майбутньої музики Ернеста Крененка)

1

О повня сліз, як вгамувати небу
їх понад краєм всетяжкого болю.
Зачнеться плач — повіє ніжна злива,
навеїв, на черця піщану рівнину.

О сліз тягар. О всіх сльозин цих ваги!
Не зворушити неба осяйного
А неба схил заради хмар існує.

Немов ясніше й ближче край твіцї скорбний
під тим єдиним небом, грізним. Наче
лице, що у повільнім напівсонні
із обрієм думок над світовиром.

Lacrimosa* (італ.) — заплакана, повна сліз, жаліслива.
(с) Ольга Калашник, 2006, переклад.

2

Порожнеча — тільки подих, і та
зелене відчуття чарівних
дерев — як подих!
Ми ще тільки вдихаємо,
сьогодні ще тільки вдихаємо, лічимо
землі повільне дихання,
ми — наче її подих.

3

О зими! О цей таємний

звхисток землі. Коли навіколо мертвих,
у чистому всеприпливі соків,
збирається снага,
прийдешньої весни сміливість.
Де зріє вигадка
під застиглістю; де від літньої
довгої пори ветха зелень
знову до нового
пориву зійде, до дзеркал передчуттів,
де квітів барви
забудуть погляд наших очей.

ПРОВЕСІНЬ

Зникла твердість. І зійшла неждана
благодать на посірілий гай.
І потік змінив свій ритм дзюрчання,
ніжність вкрай
полонила все земне зело.
І стежки розбіглись в безгоміння.
І негадано весни стриміння
в дерево порожнє увійшло.